

Έχουμε απωθήσει δραστήρια κάθε συμμαχία με την αστική πολιτική, ακόμα και της πιο ριζοσπαστικής φύσεως. Καμώνονται, βλακωδώς και δυσφημιστικά, ότι έχουμε απαρνηθεί όλες αυτές τις Πολιτικές συνεργίες επειδή περνούμε αδιάφορα το μεγάλο ζήτημα της Ελευθερίας, και λαμβάνουμε υπόψη μονάχα την οικονομική ή υλική πλευρά του ζητήματος. Έχει δηλωθεί ότι, ως εκ τούτου, τοποθετούμε τους εαυτούς μας στις τάξεις της αντίδρασης. Ένας Γερμανός εκπρόσωπος στο Συνέδριο της Βασιλείας έδωσε κλασική έκφραση στην άποψη αυτή, όταν τόλμησε να δηλώσει ότι, όποιος ποτέ δεν αναγνώρισε, με τη Γερμανική Δημοκρατία των Σοσιαλιστών, «ότι η κατάκτηση των πολιτικών δικαιωμάτων (εξουσία) ήταν η προκαταρκτική συνθήκη της κοινωνικής χειραφέτησης,» ήταν, συνειδητά ή ασυνείδητα ένας σύμμαχος, των Καισάρων!

Αυτοί οι επικριτές εξαπατούν έντονα τους εαυτούς τους και, «συνειδητά ή ασυνείδητα,» πασχίζουν να παραπλανήσουν το κοινό όσον αφορά εμάς. Αγαπάμε την ελευθερία πολύ περισσότερο από αυτούς. Την αγαπάμε στο σημείο να την επιθυμούμε πλήρη και ακέραια. Επιθυμούμε την πραγματικότητα και όχι το μύθο. Ως εκ τούτου απωθούμε κάθε αστική συμμαχία, από τη στιγμή που είμαστε πεπεισμένοι ότι όλες οι ελευθερίες που κατακτήθηκαν με τη βοήθεια της αστικής τάξης, τα πολιτικά της μέσα και όπλα, ή με μια συμμαχία με τα πολιτικά τους κορόιδα, θα αποδειχθούν επικερδείς για τους κ.κ. αστούς, αλλά ποτέ τίποτε περισσότερο από ένας μύθος για τους εργάτες.

Οι κ.κ. αστοί όλων των κομμάτων, συμπεριλαμβανομένων των πιο προχωρημένων, όσο κοσμοπολίτικοι κι αν είναι, όταν πρόκειται για ζήτημα του να κερδίζουν χρήματα από μια όλο και πιο εκτεταμένη εκμετάλλευση της εργασίας των λαού, είναι όλοι εξίσου θερμοί και φανατικοί στην πατριωτική τους προσκόλληση στο κράτος. Ο πατριωτισμός δεν είναι στην πραγματικότητα, τίποτα άλλο παρά το πάθος για και η λατρεία του εθνικού Κράτους, όπως ο Μ. Θιέρσο, ο πολύ επιφανής δολοφόνος του Παρισινού προλεταριάτου, και ο τωρινός σωτήρας της Γαλλίας, δήλωσε πρόσφατα. Αλλά όποιος λέει «Κράτος» εννοεί κυριαρχία· και όποιος λέει «κυριαρχία» εννοεί εκμετάλλευση. Που αποδεικνύει ότι το λαοφιλές ή «λαϊκό» Κράτος, που τώρα γίνεται και δυστυχώς παραμένει σήμερα το κλισέ της Γερμανικής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας, είναι μια γελοία αντίφαση, ένας μύθος, ένα ψέμα, ασυνείδητο από την πλευρά εκείνων που το εξυμνούν, δίχως αμφιβολία, αλλά, για το προλεταριάτο, μια πολύ επικίνδυνη παγίδα.

Το Κράτος, όσο λαοφιλές κι αν είναι η μορφή που παίρνει, θα είναι πάντοτε ένα όργανο κυριαρχίας και εκμετάλλευσης, και κατά συνέπεια μια μόνιμη πηγή φτώχειας και υποδούλωσης των μαζών. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος, τότε, χειραφέτησης των ανθρώπων οικονομικά και πολιτικά, του να τους δώσεις ελευθερία και ευημερία την ίδια και την αυτή στιγμή από την κατάργηση του Κράτους, όλων των Κρατών, και, με τον τρόπο αυτό, σβήνοντας, μια για πάντα, ό,τι, μέχρι τώρα, έχει αποκαλεστεί «Πολιτική,» δηλ., ακριβώς τίποτα άλλο από τη λειτουργία ή εκδήλωση τόσο της εσωτερικής και εξωτερικής δράσης του Κράτους, δηλαδή, την πρακτική, ή τέχνη και επιστήμη της κυριαρχίας και εκμετάλλευσης των μαζών για χάρη των προνομιούχων τάξεων.

Δεν είναι αλήθεια τότε να πούμε ότι μεταχειριζόμαστε την πολιτική αφηρημένα. Δεν κάνουμε καμία αφαίρεση σε αυτό, από τη στιγμή που επιθυμούμε θετικώς να τη σταματήσουμε. Και εδώ είναι το βασικό σημείο στο οποίο εμείς οι ίδιοι διαχωρίζουμε τους εαυτούς μας απόλυτα από τους πολιτικούς και αστούς ριζοσπάστες Σοσιαλιστές (λειτουργώντας τώρα ως κοινωνική ή ριζοσπαστική δημοκρατία που είναι μονάχα το προσωπίο της καπιταλιστικής δημοκρατίας,). Η πολιτική τους συνίσταται στο μετατροπή των Κρατικών πολιτικών, τη χρησιμοποίηση και τη μεταρρύθμισή τους. Η πολιτική μας, τη μόνη πολιτική που παραδεχόμαστε, συνίσταται στην πλήρη κατάργηση του Κράτους, και της πολιτικής, που είναι η απαραίτητη εκδήλωσή του.

Είναι μόνο και μόνο επειδή επιθυμούμε ανοιχτά αυτήν την κατάργηση του Κράτους που πιστεύουμε ότι έχουμε το δικαίωμα να αποκαλούμε τους εαυτούς μας Διεθνιστές και Επαναστάτες Σοσιαλιστές· επειδή όποιος επιθυμεί να αντιμετωπίζει τα πολιτεύματα διαφορετικά από ό,τι εμείς· όποιος δεν επιθυμεί, όπως εμείς, τη συνολική κατάργηση της πολιτικής, πρέπει αναγκαστικά να συμμετέχει στην πολιτική ενός πατριωτικού και αστικού Κράτους. Με άλλα λόγια, απαρνιέται, από αυτό το ίδιο το γεγονός, στο όνομα του μεγάλου ή μικρού εθνικού Κράτους του, την ανθρώπινη αλληλεγγύη όλων των λαών, καθώς επίσης και την κατ' οίκον οικονομική και κοινωνική χειραφέτηση των μαζών.